

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **V. D.**, zastoupeného JUDr. Antonínem Tichým, advokátem se sídlem Mariánské údolí 130, Příbram, proti žalovanému: **Policie České republiky - správa Středočeského kraje**, Na Baních 1304, Praha 5 - Zbraslav, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2005, č. j. 1308/2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2008, č.j. 9 Ca 228/2005 - 162,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky - správy Středočeského kraje, ze dne 15. 7. 2005, č. j. 1308/2005. Žalovaný jím podle ust. § 133 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů, změnil znění výrokové části rozhodnutí Policie ČR okresního ředitelství Příbram ze dne 7. 6. 2002, č. 499, tak, že podle ust. § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., se stěžovatel propouští ze služebního poměru příslušníka Policie ČR pro porušení služební přísahy zvlášť závažným způsobem, služební poměr končí pro úmyslné porušení služební přísahy zvlášť závažným způsobem podle § 108 odst. 3 citovaného zákona doručením rozhodnutí dne 7. 6. 2002. Jmenovaný dne 3. 5. 2002 kolem 17.55 hod. v obci Voltuš, okr. Příbram u domu č. 32, maskován gumovou maskou, prořezáním nožem poškodil čtyři pneumatiky zaparkovaných osobních vozidel SPZ X a X a poté z místa utekl. Po krátkém

pronásledování a označení svědky Z. K. a MUDr. K. B. za muže, který poškodil pneumatiky vozidel, byl poblíž místa svého jednání zajištěn hlídkou obvodního oddělení Policie ČR Rožmitál pod Třemšínem pprap. P. Š.

Městský soud v Praze se předně zabýval námitkou nicotnosti rozhodnutí žalovaného. Z rozkazu č. 3 ředitele Policie ČR, správy Středočeského kraje, ze dne 27. 1. 2003, kterým se určuje zastupitelnost ředitele Policie ČR, správy Středočeského kraje v době jeho nepřítomnosti, z rozkazu č. 46 téhož orgánu ze dne 3. 8. 2004 a z rozkazu č. 75 téhož orgánu ze dne 19. 10. 2004 zjistil, že rozkazem policejního prezidenta č. 73/2000 je stanoveno, že ředitele Policie ČR, správy Středočeského kraje (plk. V. L.) v době jeho nepřítomnosti zastupuje v plném rozsahu práv, povinností a odpovědnosti mimo věcí, které si ředitel výslovně vyhradí, zástupce ředitele správy pro službu kriminální policie a vyšetřování plk. V. K., v době jejich nepřítomnosti pak zástupce ředitele správy pro uniformovanou policii plk. J. H., v době jejich nepřítomnosti pak zástupce ředitele správy plk. ing. P. H. a v době jejich nepřítomnosti zástupce ředitele správy pro ekonomiku plk. ing. J. M. Ze záznamu o čerpání dovolených, trvání pracovní neschopnosti, knihy provozu dopravního prostředku a kopie náhledu univerzálního formuláře o založení žalobou napadeného rozhodnutí v počítačovém programu žalovaného vyplynulo, že plk. L. čerpal dovolenou s nástupem ode dne 15. 7. 2005 do 31. 7. 2005, plk. K. byl služebně mimo pracoviště za použití služebního dopravního prostředku od 15. 7. 2005 8.00 hod do 18. 7. 2005 6.00 hod a dále ode dne 18. 7. 2005 8.00 hod do 19. 7. 2005 6.00 hod, plk. H. byl práce neschopen ode dne 11. 7. 2005 do dne 19. 8. 2005, plk. M. čerpal ode dne 7. 7. 2005 řádnou dovolenou s nástupem do služby dne 18. 7. 2005. Podle tvrzení žalovaného při ústním jednání byl plk. H. v době vydání napadeného rozhodnutí na NBÚ, kde se jednalo o odvolání ředitele NBÚ a jmenování nového ředitele s tím, že je obecně známo, že plk. H. byl na přechodnou dobu ředitelem NBÚ jmenován. Plk. H. nebyl fakticky ve dnech 15. 7. 2005, kdy bylo rozhodnutí v IT technice žalovaného generováno, ani dne 18. 7. 2005, kdy bylo fakticky vyhotoveno a plk. M. podepsáno, na pracovišti, neboť v té době probíhala intenzivní jednání o jeho ustanovení do funkce ředitele NBÚ mimo sídlo žalovaného.

Napadené rozhodnutí žalovaného bylo do elektronického programu vloženo dne 15. 7. 2005, jako odpovědná osoba byl uveden plk. L. Rozhodnutí bylo podepsáno v souladu s ust. 124 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., neboť bylo opatřeno uvedením hodnosti, jména, příjmení a funkce služebního funkcionáře (plk. V. L., ředitel PČR, správy Středočeského kraje) a rukou psaným podpisem služebního funkcionáře jednajícího v jeho zastoupení, přičemž mezi účastníky je nesporným, že se jednalo o podpis plk. M. Skutečnost, že zastupujícím služebním funkcionářem v projednávané věci bude plk. M., vyplývá z obsahu spisového materiálu, a sice ze zmíněné předkládací zprávy senátu poradní komise žalovaného, jakož i ze shora citovaných rozkazů ředitele Policie ČR, správy Středočeského kraje, jimiž byla v souladu s Nařízením Ministerstva vnitra č. 84 ze dne 20. 12. 2001 a jeho čl. 35 odst. 1 stanovena zastupitelnost ředitele Policie ČR, správy Středočeského kraje, v době jeho nepřítomnosti, resp. skutečné nepřítomnosti.

Soud považuje za nerozhodné, že plk. M. opatřil napadené rozhodnutí svým podpisem teprve v den nástupu do služby dne 18. 7. 2005, neboť dne 15. 7. 2005 bylo rozhodnutí do IT techniky žalovaného pouze vloženo, tj. technicky připraveno ke zpracování příslušným služebním funkcionářem. Plk. M. byl oprávněn rozhodovat ve věci stěžovatele, neboť byl jediným služebním funkcionářem s personální pravomocí skutečně přítomným na pracovišti žalovaného v nejbližší následující pracovní den poté, kdy bylo

rozhodnutí technicky připraveno k dalšímu postupu. Za nevýznamnou považoval soud také skutečnost, že v pořadí předcházející služební funkcionář oprávněný k podepisování ve věcech služebního poměru, plk. H., byl pouze podle tvrzení zástupce žalovaného na pracovišti fakticky nepřítomen. Soud má za to, že plk. M. byl k podpisu podle rozkazu ředitele správy Policie ČR oprávněn, byť nebylo dodrženo pořadí takto oprávněných osob. Stěžovatel nebyl podpisem služební funkcionáře s personální pravomocí, byť mimo pořadí služebních funkcionářů ustanovených k zastupování rozkazem, zkrácen na svých právech, neboť se jednalo o služební funkcionáře, který byl k rozhodování ve věcech služebního poměru příslušníků policie příslušný. Za nicotné by toto rozhodnutí mohlo být považováno pouze v případě, kdy by absence podpisu oprávněné osoby odrážela fakt, že rozhodnutí bylo vydáno zcela bez jejího vědomí, a že se tedy ve svém důsledku vůbec o projev vůle správního orgánu nejednalo.

Stěžovatel dále namítl, že se odůvodnění napadeného rozhodnutí opírá o výsledky svědků, k nimž nebyl přizván ani mu protokoly o jejich výsledku nebyly předloženy. Tyto osoby nebyly vyslechnuty jako svědci, ale pouze podávaly vysvětlení ve smyslu § 12 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR. Soud zjistil, že osoby, které žalobce a správní orgány označují jako svědky, podávaly vysvětlení podle § 158 odst. 5 trestního řádu (úřední záznamy o podaném vysvětlení ze dne 3. 5. 2002 M. K., Z. K., MUDr. K. B., L. K., žalobce, který byl toho dne zajištěn, dále úřední záznamy o podaném vysvětlení ze dne 14. 5. 2002 M. K., dne 15. 5. 2002 Z. K., MUDr. K. B., 17. 5. 2002 M. K., dne 14. 5. 2002 pprap. P. Š.). Dále byly sepsány protokoly o podání vysvětlení podle ust. § 12 zákona č. 283/1991 Sb., a to dne 9. 5. 2002 a 19. 6. 2002 I. Č., roz. M., dne 26. 4. 2005 Z. K., M. K., MUDr. K. B., a dne 28. 4. 2005 L. K.

Stěžovatel byl se skutečnostmi, které tyto osoby v průběhu správního řízení uváděly, seznámen, neboť nahlížel do spisového materiálu (dne 12. 5. 2005 a dne 16. 5. 2005), s úplným spisovým materiálem se mohl seznámit také při jednání senátu poradní komise dne 7. 6. 2005, do zápisu však výslovně uvedl, že možnosti prostudovat spis nevyužívá. Účasti při podávání vysvětlení se stěžovatel nedomáhal. V podané žalobě navrhl výslech těchto osoby jako svědků s tím, že jim v průběhu správního řízení nemohl klást otázky, tento návrh na dokazování vzal v průběhu soudního řízení zpět. Takový postup se soudu jeví jako účelový, i v kontextu s tím, že v průběhu správního řízení stěžovatel tento procesní požadavek neuplatnil, a to přesto, že řízení trvalo velmi dlouhou dobu a rozhodnutí žalovaného byla již dříve dvakrát předmětem přezkumu soudu.

Soud však přesto provedl výsledky některých navržených svědků, které považoval pro posouzení skutkového stavu zjištěného žalovaným za důvodné, aby tuto žalobní námitku stěžovatele uspokojil a stěžovatel mohl těmto podle stanoviska soudu stěžejním osobám znalým skutku, klást otázky. Soud vyslechl ty svědky, kteří byli skutku přímo účastni, a sice Z. K., MUDr. K. B. a pprap. P. Š. K výsledku M. K. ze zdravotních důvodů a s ohledem na její věk nepřistoupil, M. K. se na předvolání nedostavil. Výsledky dalších svědků považoval soud ve shodě s žalovaným za nadbytečné, a bez ohledu na to, že stěžovatel vzal návrhy na výslech těchto svědků posléze zpět, na ně soud nepřistoupil, a to zejména proto, že se jednalo o osoby, které se skutku přímo neúčastnily.

Soud neshledal pochybení správního orgánu v tom, že shora uvedené osoby vypovídaly v průběhu správního řízení podle § 158 odst. 3 trestního řádu a § 12 zákona č. 283/1991 Sb., neboť má za to, že žalovaný využil možnosti dané ust. § 130 zákona č.

186/1992 Sb., a použil všechny prostředky, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci. Vyjádření uvedená bezprostředními svědky události v průběhu správního řízení považoval soud za plnohodnotný popis události dostačující k prokázání skutkového jednání stěžovatele. Zdůraznil, že tato svá vyjádření osoby, které se přímo účastnily skutku stěžovatele, při svědeckých výpovědích v řízení před soudem potvrdily.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je dostatečně zřejmá úvaha žalovaného o tom, které sporné skutečnosti je třeba objasnit, jakými důkazy byl skutek prokázán, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí a které důkazy byly žalovaným odmítnuty jako nepravdivé a nepodložené. Žalovaný se velmi podrobně zabýval výpověďmi svědkyně I. Č., uvedl, proč byly hodnoceny jako nevěrohodné a účelové ve snaze zvrátit rozhodnutí ve prospěch stěžovatele.

Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že skutek, kterého se stěžovatel dopustil, je porušením služební přísahy podle § 6 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. ve smyslu ust. § 106 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 108 odst. 3 tohoto zákona, a že je zavrženíhodným jednáním, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie. Městský soud v Praze proto žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Namítl, že k otázce nicotnosti napadeného správního rozhodnutí nebyl proveden výslech ředitele policie ČR, správy Středočeského kraje, plk. L., který se měl vyjádřit k otázce zastupování v době své nepřítomnosti, resp. která z práv a povinností si výslovně vyhradil pro svoji osobu, ačkoli byl navržen jako svědek. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud napadené rozhodnutí žalovaného bylo schváleno v zastoupení plk. M. a ten k tomu měl skutečně pravomoc, měl být na rozhodnutí jako funkcionář žalovaného uveden on, nikoli plk. L.

Stěžovatel nesouhlasil se závěrem Městského soudu v Praze, že se žalovaný vypořádal s rozpornými výpověďmi svědkyně I. Č., kdy pouze uvedl, že byly účelové, ve snaze zvrátit rozhodnutí ve prospěch stěžovatele. Stěžovatel byl zkrácen na svých právech, neboť ani on ani jeho právní zástupce nebyl přizván k prováděným úkonům. Jestliže bylo rozhodováno pouze na základě protokolů o podání vysvětlení podle ust. § 12 zákona č. 283/1991 Sb., mělo být stěžovateli umožněno klást těmto osobám otázky, vyjádřit se k obsahu vysvětlení apod. Na protokoly o podání vysvětlení nemohl stěžovatel procesně reagovat. Stěžovatel sice při jednání u Městského soudu v Praze vzal zpět návrh na doplnění dokazování výslechem svědků, ale nikoli návrh na doplnění dokazování výslechem p. D., který je účastníkem řízení. Tento důkaz nebyl proveden.

Stěžovatel dále odkázal na své procesní úkony obsažené ve spise, ve kterých jsou vytknuta pochybení správního orgánu I. stupně. S těmito námitkami se nevypořádal ani správní orgán I. stupně, poté co byla jeho rozhodnutí zrušena odvolacím orgánem, ani odvolací orgán v napadeném rozhodnutí. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že Městskému soudu v Praze předložil rozkaz č. 3/2003 ředitele PČR správy Středočeského kraje, kterým se určuje zastupitelnost ředitele PČR správy Středočeského kraje v době jeho nepřítomnosti.

V uvedeném rozkazu je jasně a srozumitelně dána posloupnost zastupitelnosti. Žalovaný se domnívá, že dostatečně prokázal oprávněnost podpisu napadeného rozhodnutí plk. Ing. J. M. Co se týče námitky stěžovatele ohledně toho, že se žalovaný nevypořádal s rozpornými výpověďmi I. Č., odkázal žalovaný na závěr Městského soudu v Praze uvedený v rozsudku sp. zn. 38 Ca 836/2002 str. 8. Nelze se ztotožnit ani s opakovaným tvrzením stěžovatele, že byl zkrácen na svých právech, neboť on ani jeho právní zástupce nebyli přizváni k provádění úkonů. Žalovaný má za to, že bylo jednoznačně prokázáno, že sám právní zástupce stěžovatele několikrát nahlížel do spisového materiálu, pořizoval si výpisky a zakládal do spisu další písemnosti. O všech skutečnostech týkajících se projednávané věci byl stěžovatel vždy včas vyrozuměn a měl možnost se všech úkonů i se svým právním zástupcem účastnit. K námitce stěžovatele, že soud neprovedl jeho výslech, žalovaný uvedl, že Městský soud v Praze se při ústním jednání stěžovatele několikrát dotazoval, zda chce provést důkaz výsledkem jím navržených svědků. Stěžovatel vzal svůj návrh zpět, přičemž nezmínil žádnou výjimku, kterou by měl být důkaz výsledkem svědka p. D., tj. účastníka řízení. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu z hlediska uplatněného stížního bodu, jakož i ve smyslu ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nicotnosti správního rozhodnutí. Přisvědčil závěru Městského soudu v Praze, že z rozkazu č. 3 ředitele Policie ČR, správy Středočeského kraje, ze dne 27. 1. 2003, ve znění rozkazu č. 46 a rozkazu č. 75 téhož orgánu jednoznačně vyplývá, že plk. M. byl oprávněn toto rozhodnutí podepsat, bez ohledu na to, zda byla dodržena posloupnost zastupování služebních funkcionářů. Vzhledem k tomu, že oprávnění plk. M. bylo vedle rozkazu ředitele Policie ČR, správy Středočeského kraje, potvrzeno i zprávou senátu poradní komise žalovaného (č. l. 75 spisu ve věci doplněného odvolání a změně obsahu doplněného odvolání - třetí spis žalovaného), neshledal Nejvyšší správní soud pochybení krajského soudu v tom, že nepřistoupil k výsledku ředitele policie ČR, správy Středočeského kraje, plk. L., za účelem zjištění, která z práv a povinností si výslovně vyhradil pro svoji osobu. Z vyjádření stěžovatele při jednání dne 20. 2. 2008 pak vyplývá, že na provedení tohoto důkazu ani on sám dále netrval.

Podle ust. § 124 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. musí být rozhodnutí služebního funkcionáře podepsáno s uvedením hodnosti, jména, příjmení a funkce služebního funkcionáře. K rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru podle ust. § 106 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. byl příslušný ředitel policie ČR, správy Středočeského kraje, plk. L., jeho hodnost, jméno, příjmení a funkce proto byla na rozhodnutí uvedena. Plk. M. podepsal předmětné rozhodnutí v jeho zastoupení. Nelze proto spatřovat nezákonnost či nicotnost rozhodnutí žalovaného v tom, že takto učinil bez uvedení hodnosti a funkce, neboť v jeho případě bylo podstatné, že byl k zastupování oprávněn.

Nejvyšší správní soud se dále ztotožnil s názorem Městského soudu v Praze, že se žalovaný náležitě vypořádal s rozpornými tvrzeními paní I. Č. Ze správního rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný považoval vysvětlení jmenované ze dne 19. 6. 2002 za nevěrohodné, neboť bylo v rozporu s tvrzeními ostatních osob podávajících vysvětlení, ze spisu rovněž nevyplývalo, že by mohlo dojít k záměně mezi stěžovatelem a jeho

přítelkyní. Žalovaný proto konstatoval, že toto v pořadí druhé vysvětlení podala I. Č. ve snaze pomoci svému příteli od služebního postihu.

Co se týče podkladů správního rozhodnutí, lze konstatovat následující. Podle ust. § 130 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. je možné k dokazování použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení je důkazem vše, co může přispět ke zjištění skutečného stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníků řízení a svědků, znalecké posudky, zprávy, vyjádření a potvrzení orgánů a organizací, listiny, věci a ohledání. Citované ustanovení tedy nepochybně připouští použít jako listinné důkazy protokoly o podání vysvětlení podle ust. § 12 zákona č. 283/1991 Sb. a úřední záznamy o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 3 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu. Z žádného z těchto ustanovení nevyplývá povinnost správního orgánu umožnit stěžovateli zúčastnit se podání vysvětlení a klást otázky. Tato procesní práva by mu náležela v souladu s ust. § 33 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb. pouze v případě, že by byly v řízení prováděny výslechy svědků podle ust. § 130 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. a § 35 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu. Nejvyšší správní soud zde poznamenává, že zákon č. 186/1992 Sb., o služebním poměru, obsahuje v části první hlavě deváté komplexní procesní úpravu, která představuje speciální právní úpravu ve vztahu k úpravě ve správním řádu a jako taková se použije přednostně. Zároveň však zákon č. 186/1992 Sb. nikde nevyklučuje subsidiární použití správního řádu.

Ze spisu je dále zřejmé, že stěžovatel měl možnost se s obsahem podaných vysvětlení seznámit (dne 12. 9. 2002, 11. 5. 2005, 16. 5. 2005, a při jednání senátu poradní komise dne 7. 6. 2005) a vyjádřit se k nim. Ačkoli by přesvědčivosti rozhodnutí žalovaného nepochybně prospělo, kdyby správní orgán provedl výslechy osob, které podávaly ve věci vysvětlení, ztotožnil se Nejvyšší správní soud se závěrem krajského soudu, že i bez toho byl skutkový stav spolehlivě zjištěn v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí ve věci. Městský soud v Praze přesto v řízení provedl výslechy osob, jejichž výpovědi byly podle jeho názoru pro objasnění věci stěžejní, přičemž vyslychaní svědci (Z. K., MUDr. K. B. a pprap. P. Š.) potvrdili svá předchozí tvrzení.

Nejvyšší správní soud podotýká, že sám stěžovatel výslech konkrétních osob podávajících vysvětlení v průběhu správního řízení nepožadoval, tento návrh pak vzal v průběhu soudního řízení zpět. Jeho námitka, že byl zkrácen na svých právech, neboť mu nebylo umožněno klást osobám podávajícím vysvětlení otázky, se proto jeví jako účelová.

Tvrzení stěžovatele, že nevzal zpět návrh na vlastní výslech, posoudil Nejvyšší správní soud jako nepřipadné. Při jednání dne 19. 9. 2007 stěžovatel uvedl, že pokud v podané žalobě ve znění jejího upřesnění navrhoval provést důkazy, pak tyto důkazy bere výslovně zpět a provedení jiných důkazů soudu v tomto řízení nenavrhuje. Tímto tedy vzal jednoznačně zpět i návrh na provedení vlastního výslechu, který byl jedním z těchto navržených důkazů. Při jednání dne 20. 2. 2008 pak zástupce stěžovatele znovu potvrdil, že nemá návrhy na doplnění dokazování.

Stěžovatel dále odkázal na své procesní úkony obsažené ve spise, v nichž vytýkal pochybení správního orgánu I. stupně, s nimiž se žalovaný nevypořádal. Tato námitka je však zcela obecná, Nejvyšší správní soud žádné konkrétní pochybení žalovaného, pro které by měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit, nenalezl.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze netrpí nezákonností z důvodů tvrzených stěžovatelem podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d), z úřední povinnosti pak nebyly zjištěny ani vady dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. února 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu